

Pictura.

Men schrijft ons uit Den Haag.:

Tusschen zeer veel middelmatigen schildersarbeid van lieden, die ongetwijfeld weinig te vertellen hadden, hebben ons nu reeds een jaar lang kunstsalon getroffen van den schilder Van Meegeren. Rechtvaardigheidshalve dient, vermeld, dat ook de schilders Rackwitz en Jole in Pictura debuteerden en dat onder de middelmatigheidsproeven der „jongeren“, waarvoor de Picturazalen openstonden, zich af en toe wel eens knap werk bevond, we herinneren bijvoorbeeld aan de portretten van mevrouw Van Rees-Mac Neil.

De schilder Van Meegeren stuurde thans een drietal groote teekeningen, - waarbij een schier levensgroot waterverf-tekening, voorstellend een klauw jongen met bos tulpen. Met deze opgave heeft hij het zich verre van gemakkelijk gemaakt. Een menschiegelaat boven bloemen, zijn het niet (hoe belangrijkboden, die zoo hiel licht in hunne uitdrukking elkaar schaden? Mancini schilderde het gegeven met voorliefde; deze zocht niet naar twee wezenssoorten die dienden te worden verstaan, doch hij schilderde het vrouwehoofd als een bloem tusschen de bloemen in. Misschien is zulk een opvatting voor den eenheidsindruk van een schilderij wel het best. In de groote, gedurfd aquarel van Van Meegeren troft als storend, de dubbele belangrijkheid van welke de schilder getuigen wil. Niettemin gaat onze aandacht naar de knap en mooi geschilderde tulpen en denkt men, verlangt men, daar nu van een stilleven. En dit alleen. De gemakkelijke waarmede de maker zich uitdrukt, geeft vertrouwen. Wanneer men bedenkt, dat hier een schilder onze aandacht vraagt, die zichzelf vormde zonder hulp of steun van anderen, wekt de heldere uiteenzetting van deze aquarollen onze belangstelling.